

London Burnout Part III

Nok en gang hadde tippelag og omegn funnet tid til intellektuelt stimulerende aktiviteter på øya vesterut. Mer mannsterk enn noensinne og yre av fryd ble frokosten drukket i godt lag på Værnes mens nok en tolvler ble prikket inn. Dog satt det en ensom kar på utland, men med oss i ånden – det var han.

Som sedvanlig hadde Oddbjørn full kontroll på alt som kan likne på en billett - og hele laget ble trygt loset inn til storbyens favn.

En noe sen lunsj tok knekken på hele frossen fisk lageret til den lokale puben, men gutta trengte nok litt fast føde etter den vorspielaktige starten på dagen.

Hotellet var en real inertier prisen tatt i betraktning og den stor lobbybaren ble et naturlig samlingspunkt. Ikke mange hadde tid til å slabberase særlig lenge - her skulle gamle stier tråkkes opp og shoppes til you drop. Noen av oss dro på utflukt til Portobello Road for å sjekke ståa hos platesjappene der, som forøvrig minnet sterkt om den fra High Fidelity. Spesielt fascinerende var den 10 meter lange og 3 meter brede sjappa som i realiteten var 2 butikker med en skulende eldre herremann på hver sin side. De hadde visstnok røket uklar for tjuggu år siden uten å ha råd til egne lokaler.

Utpå ettermiddagen ble dagens fangst behørig fremvist og sammenliknet på en nøye utvalgt pub – og man må vel kunne si at det store flertallet så usedvanlig tilfredse ut. Ferie!

Vel - Cool & the gang hadde ikke tid til å se usedvanlig tilfredse ut særlig lenge – her skulle kort slukes og DaddyG ikke sees i Camden.

Lørdagens målsetning var for de fleste å sjekke bredden til britisk fotball. Turen går til vår utskremte Leif på Lofthus Road for fotball:

QPR – Southampton, Loftus Road (15 494)

Roger, Oddbjørn og Leif fant det denne gangen betimelig å ta steget ned i Championship. Hva var vel da mer naturlig enn å oppsøke klassikeren Queens Park Rangers – Southampton på ærverdige Lofthus Road?

Etter en kort spasertur til Paddington Station, og en noe mer intrikat labyrintisk gjettelek for å finne korrekt perrong, var vi på vei mot Shepherds Bush.

Vel framme var første logiske tanke pub med Man C – Man U. Og etter noe argumentasjon med stor neger i døra på den lokale QPR-puben fikk vi velsignelse til å entre etablissementet. Stinn brakke og litt usikkerhet om hvorvidt Leif "Redd for juling" mente det var smart å bejuble eventuelle ManU-scoringer; jamfør Football Factory. Noe som var en overflødig bekymring (3-1).

Turen mot Lofthus Road ble benyttet til hamstring av lokalt supporterutstyr, og vi entret stadion i godt over gjennomsnittlig stemning. Lofthus Road er en klassisk intim stadion med kapasitet på 19 148. Oddbjørn "Lang Nordmann" følte vel dog at intimsone ble noe overskredet.

Kampen i seg selv var ikke akkurat noen dans på roser. QPR, anført av kjempen Dan Shittu, la opp til lange baller mot Furlong på topp, mens Saints med fargeklatten Lundekvam, prøvde seg med flate baller på vingene, der supertalentet Theo Wallcott viste prov på akkurat det. Vi fikk 2 straffer, hvor QPR scoret (Richard Langley) og Saints bommet. Og det var det.

Det verbale høydepunkt kom etter en knusende takling fra nevnte Shittu, hvor meldingen lød: YOU'VE BEEN SHITTUD!!!

*Vel overstått og på vei ut presterte Roger "Snapphansken" å miste mobilen sin. Tribune og toalett ble gjennomført, vakter trådte hjelpende til med oppringning av Rogers nummer og til slutt svarte telefonen fra en pub i nærheten. Etter noe fram og tilbake ble det et hjertelig gjensyn mellom telefon og eier, og finnerlønn overrakt meget behjelpelig engelskmann. Deretter gikk turen mot sentrum for å møte bermen fra Leyton Orient på den Greske restauranten "Kalle på Spången". Men det er en annen "over the top"-historie...
- Leif*

Og så til vår ikke fullt så utskremte Bjarne på Matchroom Stadium for bredde:

Leyton Orient - Northampton, Matchroom Stadium

Matchroom Stadium er et ille navn, det er det ingen tvil om. Dog, det kunne vært langt verre. Send en tanke til supporterne til York, som annenhver helg må innta Kit Kat Stadium for å følge sine helter.

Leyton ligger i øst-London, på Central Line, og viste seg å være et hyggelig strøk. Det totale fravær av megabutikker og stressa storby var deilig, og vi fant fort fram til det anbefalte vannhull. Coach and Horses var som et middels norsk grendahus, og fylte antakelig noenlunde samme funksjon i nærmiljøet. Sedat stemning, og med scene og storskjerm i bakrommet. Der herjet en stadig mer rødmusset Alex Ferguson, mens Stuart Pearce overhodet ikke har forandra seg de siste 20 åra. Nifst!

Østlondonerne heia på City, og jublet da de lyseblå banka United. Håkon og Bjarne dro østover tidlig, og fikk utover dagen selskap av Lars, Frank og Johannes.

Puben ble etter hvert smekkfull av supportere fra begge lag, som mingla helt uten aggro av noen art. Rett og slett jovialt var det.

Banen lå et par hundre meter ned i gata, og var på gammelbritisk vis integrert i miljøet. Vi var en tur innom club-shop (liten) for å sjekke utvalget (enda mindre). Det hotteste de hadde var en ny t-skjorte påtrykket Fulham 1 - Leyton Orient 2.

Vi avsto, selv om Håkon hadde veldig lyst på en DVD kalt "Orient in the 70`s". Etter litt om og men rota vi oss inn bak det ene målet. Billettselgeren tulla noe enormt, og Frank pluss Bjarne slapp inn som trygdede (10 pund), mens resten ble vurdert som kapable til å betale full pris.

Northampton hadde med nok supportere til å fylle opp ei halv langside, mens vi satt blant hjemmefansen. Slett ingen voldsomt engasjert gjeng, hvis vi ser bort fra noen herrer av den primale arten. Egentlig litt rart at sånne 70/80 – talls overlevninger fremdeles finnes, men ingen tok stor notis av dem.

Kampen var jo et toppoppgjør, hvilket gjorde det komplett umulig å skjønne hva Orientmanager Ling tenkte på da han gjorde de taktiske valgene før kampstart. Bakerst fant vi de sedvanlige monsterstopperne. Framover minka så høyden på spillerne gradvis, før det

kulminerte i en spiss som var banens minste. Når vi så vet at Northampton fulgte nøyaktig samme mal, blir det vanskelig å fatte hvorfor Orient konsekvent slo lange og veldige høye oppspill opp mot den stakkars spissen.

Northampton prøvde på en noe mer elevvert form for fotball, og tok fortjent ledelsen etter en blemme av hjemmekeeper. Omgangen var horrorfotball for dem blant oss som setter pris på avsindig midtbanetråking, men namnam for dem som liker saftige hodedueller i ett sett.

0 – 1 til pause. Pauseunderholdningen besto av radioopptak fra cupbomben mot Fulham, samt en lett blanding ny og gammel britpop avspilt uforsvarlig høyt helt uten bass.

Andreomgangen starta på samme vis som den første avslutta. Etter en corner bombeheader en av Northamptonstopperne inn 0 – 2, hvilket fører til at Orient faktisk begynner å spille fotball. Ex Palace-wing Wayne Carlisle kommer inn og bidrar med flair og gode innlegg, og Orient er flere ganger nær redusering etter gode angrep. 7 – 8 minutter før ordinær tid får en Orienter knalltreff på volley fra 20 meter, og dermed ny spenning. Idiotisk nok fører dette til at Orient igjen begynner å lempe langballer, og tross 7 tilleggsminutter ebber det ut med borteseier. Fortjent nok!

Vårt dypdykk i indiefotball var, om ikke annet, en slags lise for fotballsjelen, fjernt fra glamour og overbetalte primadonnaer.

Anbefales!

- Bjarne

Lørdagen kuliminerte med et minnerikt fellesmåltid i Gourmet restauranten Kalle På Spången. Trivelig er vel ordet – og da er dårlig mat, dårlig service, dårlige priser, dårlig luft, dårlig plass og dårlig tips trukket fra. Vi kommer helt sikkert i likhet med den tidligere svenske eieren, aldri tilbake.

Utpå natten ble viktige verdensproblemer – slik som hvem den første punker var, løst i lobbybaren med god hjelp av stadige påfyll av brunt og blankt.

På søndag var i det minste noen av oss anstendige nok til å søke litt høyverdig kultur. Turen gikk gjennom velkjente Hyde Park, hvor sykkelforbudet behørig ble kommentert – forbi Royal Albert Hall og inn på The Natural History Museum. Vel - bortsett fra flere lyder, knapper å trykke på og en veldig lang rulletrapp, kommer nok ikke dette museet på ”Bare må ha det” listen, men med alibiet i orden ble både burger & øl fortært med stor vellyst.

Etter å ha satt til livs et par lysår bedre måltid enn Kalle’s, fikk vi oss en vekker: Det finnes genuine punkere ennå – og de samles alle sammen på Dublin Castle i Camden hver eneste søndag. Midt blant alle disse relativt korte punkerne, stod det en langstrakt kar og poget som det aldri har vært poget før – Roger hadde oppdaget punken!

Kvelden ble som vanlig rundet av i hotellbaren. Slitne, men lykkelige tørnet vi inn i god tid til å være fullstendig ødelagt dagen etter.

Returen til Trondheim gikk som vanlig smertefritt og selv om tollerne utviste spesiell interesse for Leif, kom vi alle fra det uten skrammer.

Nok en triumf for globetrotterne! Vi gleder oss allerede til neste tur.

- Torgeir